

Kampen om verdensherredømmet

Af Carsten Andersen fra Aarhus mod krig og Terror

Kampen om verdens herredømmet, og mere konkret kampen om USA's fortsatte verdensherredømme kontra en verden med mange centre og uden en altdominerende eneherker, er blevet den overordnede ramme for verdens konflikter.

Det viser sig også på mange områder af dansk politik og danskernes hverdag.

F.eks. i dansk politik i forhold til krigen i Ukraine. Krigen ser ud til at trække i langdrag. Og den danske regering arbejder for, at krigen skal blive langvarig. Forslag om våbenhvile og forhandling afvises konsekvent af regeringen, uanset om de kommer fra Macron, FN eller Kina.

Man skulle tro, at initiativer til at stoppe krigens død og ødelæggelse kunne støttes af alle, ikke mindst i medfølelse med ukrainerne, der er ofre for krigens ødelæggelser, men sådan er det ikke.

Danmark er imod forhandling og våbenhvile. Det må der være en grund til. Et overordnet hensyn, der gør, at man ikke må arbejde for at stoppe krigshandlingerne.

Når man ser på, hvad der har drevet dansk krigspolitik i de sidste 25 år, er det nærliggende at tro, at Danmarks standpunkt også i Ukrainekrigen skyldes hensynet til Danmarks vigtigste allierede, USA.

USA vil bruge en langvarig krig i Ukraine til at besejre og på alle måder svække Rusland i en sådan grad, at Rusland ikke længere kan spille en rolle som stormagt. Det er vigtig for at USA kan vinde i den større verdensomspændende konflikt mod Kina, der truer USA's verdensherredømme.

Når vi ikke må bruge Tiktok, så er det ikke fordi kinesisk teknologi kan noget amerikanerne ikke allerede gør med Facebook og de andre amerikanske EDB-platforme. Det er fordi de kinesiske IT-giganter og internetplattorme ikke må udkonkurrere de amerikanske.

Når den tidligere regering varslede en ny værdibaseret udenrigspolitik, så var det et led i omstillingen til den nye kolde krig. Hidtil har globaliseringen været midlet til at fastholde den økonomiske verdensorden. De ikke vestlige lande skulle levere råvarer og billig arbejdskraft og åbne deres markeder for vestlige varer og vestlig kapital.

Nu skal globalisering afløses af boykot og kold krig. Nu er det blevet farligt at handle med, eller have andre forbindelser med lande, der ikke bakker ubetinget op om USA's verdensherredømme.

Det skyldes, at det undervejs lykkedes nogle lande at udvikle deres egen økonomi, så de blev industrilande og økonomiske vækstcentre. De blev konkurrenter til vesten, så handelen med disse lande pludselig er blevet en trussel mod den gamle økonomiske verdensorden med vestens overherredømme og udplyndring af den 3. verden. Først samarbejdet mellem BRIKS-landene og nu Shanghai-Cooperation er eksempler på dette.

Derfor må Kina ikke investere i havne og infrastruktur på Grønland og derfor må vi ikke købe 5G netværk og mobiltelefoner ved HUAWEI.

Derfor må vi ikke købe olie og gas i Rusland. Derfor var USA imod Nordstream rørledningerne. De europæiske lande i NATO og EU blev presset af USA til beslutningen om at gå væk fra billig russisk gas, selv om det bremsede økonomien i EU og førte til, at energipriserne steg, og vi igen fik inflation. Sammenhængen søger medierne at skjule, men virkningerne mærker vi i hverdagen.

Rusland har ikke rigtigt fundet sin plads hverken økonomisk eller sikkerhedspolitisk i verdensordenen. Der er stor diskrepans mellem den rolle, Rusland selv synes, de skal spille, og den rolle USA synes, Rusland skal spille.

Modsætningerne blev italesat af Putin i Munchen i 2007 og manifesterede sig sikkerhedspolitisk og militært først i Georgien i 2008 og siden i Syrien og i Ukraine.

Med Sovjetunionens sammenbrud var der opstået et geopolitisk magttomrum i det store eurasiske kontinent, og USA var blevet verdens eneste supermagt. Da Rusland efter en periode som en slags mislykket stat begyndte at fungere igen, ville Rusland igen være den Eurasiske stormagt med geopolitisk betydning, men det var ikke USA's interesse at opgive sin status som den eneste supermagt.

Mens modsætningerne og ændringerne i styrkeforholdet mellem USA og Rusland i stor udstrækning handler om sikkerhedspolitik og militær, herunder atomvåben, så er modsætningerne og forandringerne i forholdet mellem USA og Kina drevet af ændringer i det økonomiske styrkeforhold som følge af, at Kinas industriproduktion voksede, og USA's faldt.

Modsætningen mellem USA og Kina er blevet den afgørende og drivende modsætning i kampen om verdensherredømmet.

Landene har forskellige interesser. USA ønsker at fastholde sit verdensherredømme, bevare sin militære overmagt, bevare dollaren som verdensvaluta og bevare vestlig/amerikansk kontrol med internationale valutaoverførsler.

Kina ønsker at bryde USA's overherredømme og udvide sit samarbejde og sin samhandel med andre lande, hvor de kan komme til det.

Men konflikten er asymmetrisk. USA er verdens stærkeste militærmagt. Kina er verdens største vareproducent.

USA ønsker at udbrede liberalismen og sin forståelse af frihed og demokrati til Kina. Kina søger ikke at udbrede sit system til andre lande. Men Kina ønsker ingen vestlig indblanding i hvordan Kina indretter sig, heller ikke vedrørende Hongkong og Taiwan.

Kina søger indflydelse via handel og investeringer. USA søger militær optrapning, konfrontation og ny kold krig. Vi har set det i mange år i Afrika. I de lande, hvor Kina kom ind, var det via handelsaftaler og investeringer i infrastruktur. I de lande, hvor USA kom ind, var det med militæraftaler, baser og krav om at smide de kinesiske købmænd og entreprenører ud.

Kina søger udbrede sine handels- og samarbejdsaftaler over hele verden blandt andet via den nye silkevej - Belt and Road Initiative. USA søger at stoppe, omringe og inddæmme Kina med baser, militærøvelser, militære alliancer og sanktioner.

Samtidig opgraderer begge lande både på atomvåben og på andet militær.

Mediedækningen af konflikten USA-Kina er og vil fortsat være utrolig ensidig. Medierne vil tegne et fjendebillede af Kina, som det onde imperium, der truer os. Kritik af USA vil i forhold til denne konflikt være totalt fraværende i mainstream medierne. Medierne vil effektivt forme danskerne bevidsthed og forhåndsindstilling, når konflikten skærpes et sted i verden.

Den fortælling, vi hører, er fortællingen om de gode mod de onde, om demokrati og frihed mod autokrati.

Fortællingen er blottet for nuancer. Det indgår ikke i fortællingen, at udbredelsen af "det gode" sker ved med økonomisk og militær magt at fastholde den 3. verden i undertrykkelse og udplyndring. Det fortælles ikke, at demokrati skal forstås i Bush-doktrinens forstand, hvor "free enterprise" er kriteriet for demokrati.

Den danske regering vil bakke helt og uforbeholdent op om USA og formentlig presse på for at EU skal være mere uforsonlige overfor Kina.

Det er i USA's interesse, men det er ikke i hverken Danmarks eller EU's interesse.

Regeringens linje med ubetinget opbakning til USA's konfrontationskurs skader ikke bare vores økonomi ved at skabe energikrise og inflation, den skader Danmarks og Europas sikkerhed, fordi den øger faren for krig med Rusland, herunder også faren for atomkrig.

Danmark og USA har forskellige sikkerhedspolitiske interesser.

Hvis de danske stræder og bæltter bliver spærret i en konflikt med Rusland, så er det ikke USA, men Danmark, der risikerer ødelæggelse. Hvis Vesten fra de kommende amerikanske baser i Danmark angriber eller truer Rusland, så er det i første række Danmark, der risikerer ødelæggelse.

Danmark (og Europa) skal leve med Rusland som nabo. Det er klart i vores sikkerhedspolitiske interesse, at det kan ske fredeligt. USA derimod taber ikke noget, men tjener milliarder af dollars på en krig i Europa.

Denne geografisk betingede interesseforskel forklarer også, hvorfor USA arbejdede for en optrapning af konflikten med Rusland, mens Frankrig og Tyskland var tøvende og længe søgte en diplomatisk løsning på Ukraine-krisen.

Som fredsbevægelse ønsker vi fredelig, ikke militær konfliktløsning. Vi peger på udvikling af handel, diplomati, dialog, kontakter og samarbejde på alle områder kulturelt, sportsligt, turistmæssigt, ja selv militært som middel til at nedtrappe konflikter og undgå krig. Derfor er vi mod den værdibaserede og moraliserende udenrigspolitik

Det bliver vigtigt, for at vi i fredsbevægelsen kan holde balancen og bevare troværdigheden, når fjendebillet mod Kina bliver pustet op og kommer til at sidde dybt i danskernes bevidsthed, at vi er konkrete i vores kritik. Vi skal som fredsbevægelse gå imod fjendebilledet, uden at tegne et glansbillede af Kina.

Vi må holde fast i, at det er krig, oprustning, trusler og udplyndring, vi er imod. Vi er ikke imod hverken Kina, Rusland eller USA.

Vi tager ikke som fredsbevægelse stilling til hvilket land eller samfundssystem, der er det bedste eller værste, men vi må konkret forholde os til den politik, som Danmark fører, og kræve, at regeringen stopper krigspolitikken og i stedet arbejder for fredelig konfliktløsning. At regeringen dropper værdibaseret sanktionspolitik og i stedet vender tilbage til diplomati og dialog, at regeringen varetager Danmarks sikkerheds politiske interesser i stedet for som nu at varetage USA's interesser

I stedet for at lægge hånden på kogepladen og gå i krig for vestens interesser skal Danmark styrke FN og arbejde for dialog, klimaindsats og udviklingsbistand. Det vil hjælpe langt mere på terrortruslen, klimaproblemerne og flygtningestrømmene.

Danmark skal arbejde for at de europæiske lande prioriterer fælles europæisk sikkerhed og indgår sikkerhedsaftaler med vore europæiske naboer i stedet for at følge USA og søge konfrontation, langvarig krig og fortsat amerikansk verdensherredømme.